

Cedrus libani 'Pendula'

cedr libański 'Pendula'

Synonim łaciński: *Cedrus libani* 'Glauca Pendula'

(C) Fot. Grzegorz Falkowski

Stara odmiana, angielskiego pochodzenia, dawniej często sadzona w parkach i ogrodach zachodniej Europy, notowana w uprawie już przed 1850r. Tworzy zwykle kilkumetrowe drzewa o płaczącej koronie. Wysokość roślin uzależniona jest wysokości podpory do której przywiązuje się przewodnik lub od wysokości szczepienia na pniu. Zwykle rośliny nie przekraczają 5 m wysokości. Pędy silnie wygięte do dołu, pokryte niebieskozielonymi igłami, do 2,5 cm długości. Na długopędach osadzone pojedynczo, a na krótkopędach zebrane w pęczki. Wymagania glebowe i wilgotnościowe przeciętne. Rośliny dobrze tolerują okresowe susze. Cedr ten charakteryzuje się małą odpornością na mróz i może być uprawiany tylko w najcieplejszych rejonach Polski. Polecany do nasadzeń pojedynczych w dużych ogrodach i parkach, w zacisznych i osłoniętych miejscach. W uprawie spotykane są różne klony, które powstały na skutek generatywnego rozmnażania tej odmiany.

autorzy opisu tekstowego: Wiesław Szydło; Związek Szkółkarzy Polskich

pochodzenie	wprowadzenie do handlu: przed 1850 Anglia
grupa roślin	iglaste
grupa użytkowa	iglaste
forma	małe drzewo lub duży krzew
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	przewisający (płaczący, zwisły)

docelowa wysokość	od 3 m do 5 m
barwa liści (igieł)	szare, niebieskawe, srebrzyste
zimozieloność liści (igieł)	igły zimozielone
nasłonecznienie	stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego
rodzaj gleby	przeiętna ogrodowa
walory	ciekawy pokrój ozdobne z liści/igieł roślina zimozielona
zastosowanie	ogrody przydomowe parki soliter (pojedynczo)
strefa	7a

autorzy opisu tabelarycznego: Wiesław Szydło; , Związek Szkółkarzy Polskich;

Producenci *Cedrus libani* 'Pendula' w Polsce

SZMIT Szkołka

